

ПРИКАЗКИ ЗА ВРАБЧЕТАТА

(по Дисента)

Дѣдо Райко бѣ най-богатиятъ човѣкъ въ селото. Четиримата му синове бѣха се изженили и отдѣлили отъ него. Дѣдо Райко живѣеше само съ своята баба. Надхвърлилъ бѣ вече 70 години, а всичката работа въ стопанството си надзираваше самъ. Постоянно бѣ на своето конче. Слазаше отъ него, само да се нахрани и да спи. Отъ ранна пролѣтъ до късна есенъ той бѣ постоянно между работниците си на полето.

Срѣщаха го по пѣтищата селяни и му думаша:

— Стига, дѣдо Райко, почини си вече! Синоветѣ ти сѣ хубаво нахранени. И ти всичко си имашъ. Защо се блѣскашъ на старини?

— Човѣкъ трѣбва да работи, докато е живъ и здравъ! — отвърщаше дѣдо Райко и отминаваше.

Презъ една тежка и студена зима заболѣ.

Почнаха да го посещаватъ синове, снахи и внуци. Кога бѣха около него, чувствувахе се по-добре. За себе си не говорѣше. Не се боеше и отъ смъртта.

Синоветѣ и снахитѣ му се надпреварваха да го успокояватъ.

— Ти ще оздравѣешъ и ще живѣешъ още дълго, — казваше единъ.

— Пъкъ и да поболедувашъ, кой не боледува? — обаждаше се другъ.

— Ние ще се грижимъ за тебе: нали си ни баща, — обаждаше се трети.

— И мама нѣма да оставимъ да се блѣска сама, — додаваше четвърти. Както вие сте се грижили за насъ, кога сме били малки, тъй сега и ние ще се грижимъ.

Дѣдо Райко ги слушаше и повтаряше:

— Дано тъй да бжде, дано тъй да бжде, деца! Но дано се не случи и нѣщо друго, каза — старецътъ, и замлъкна.

— Какво? — запитаха го всички.

Той мълчеше.

— Какво, какво? — занастояваха тѣ да имъ каже.